

Ավետիք Իսահակյան

Արևն իջավ սարի գլխուն

Արևն իջավ սարի գլխուն,
Դար ու դաշտում լույս չըկա.
Շավք ու թռչուն մըտան խոր քուն, -
Ա՛խ, ինձ համար քուն չըկա:

Լուսնյակն ընկավ երթիկից ներս,
Կըշեռն ելավ երկրնքում,
Չով հովերն էլ մըթընշողես
Աստղերի հետ են գըրցում:

Միրո՛ւն աստղե՛ր, անուշ հովե՛ր,
Յարըս ո՞ւր է՝ էս գիշեր.
Պարզ երկրնքի նըխշուն աչե՛ր,
Յարիս տեսա՞ք էս գիշեր:

Լուսը բացվավ, դուռը բացվավ,
Ամպ ու գամպ է, - թոն կուգա.
Ալ ձին եկավ, անտեր եկավ,
Ա՛խ, յարս ո՞ւր է, տուն չի գա...

1891

Էջմիածին